



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium contra Sinistra Judicia.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

EXERCITIUM

Contra Sinistra Iudicia.

I.

Sapientissime Iudex, & æquissime Scrutator interiorum meorum, quem nihil latet, & cuius oculi semper aperti sunt super bonos & malos: tu vides cor meum, & quod in eo tibi displicet, tu scis: tu nōsti, quantum tibi debeam, & quā male satisfaciam obligationi meæ in servitio tuo. Ubi me abscondam à tuo iudicio; *Judicium Dei non possumus evitare.*
Si ascendero in calum, tu illic es; si descendero in infernum ades: Psal. 138. 8.
 in centro terræ oculis tuis patebo. Melius est mihi, videri ac cognosci à te, quā abscondi, etiamsi possem: quia absconditus retinere mala; tu verò semper aspicias me cum misericordia. Et quamvis propter id, quod in me est, habeam rationem timendi te, & fugiendi; attamen quoniam extra te fugiam, qui potes mihi mederi? Ergo Deus meus, & Iudex meus, aspice me piis tuis oculis. Vide, quomodo crescant in me mala: vide laborem ac studium, quo conantur hostes mei me separare à te: vide debilitatem meam in resistendo, malitiam in peccando, inopiam virtutis, & negligentiam in tuo obsequio. Judica me, Domine, secundum justitiam & innocentiam meam, quæ oritur à meritis laborum tuorum, & secundum amorem æternum, quem erga me habes, videns, quidquid est in me & contra me: & quod ex mea parte habeam justam quodammodo causam, quæ valet in tuo divino iudicio, & quam dat mihi sudor tuus, sanguis tuus, dolores tui, & ærumnæ, quas exantlasti in hoc mundo, simul cum innocentia tua, & supersubstantiali perfectione, quæ patrociniatur mihi apud te. Lege, Domine, in his legibus, quas tu mihi scripsisti, sententiam mihi congruam; & secundum illas pronuncia. Aspice, Domine, radicem totius mali, quod in corde meo plantatum est, & inclinationem ad omne peccatum, omnisque boni imperfectionem: exerce justitiam: totum expelle à me, & planta in meo corde, quidquid vis in eo crescere & fructum afferre.

II. En, bone Jesu! cum video cor meum malignum, timeo videri à te, & cogor dicere, ut avertas faciem tuam à peccatis meis: *Ea proinde sola rimanda sunt.*

Li 2

cum

cùm autem video, quòd à te solo possit curari, timeo, ne id digneris aspicere, & cum eodem Propheta supplico, ut respicias illud cum misericordia, ac dico: Cor mundum crea in me, DEUS: quâ te omnia sana effeceris. Recordare, Domine, quod olim ad Noë dixisti, tanquam verus inspector cordium: *Sensus & cogitatio humani cordis in malum prona sunt ab adolescentia sua.* Unde nihil ab eo boni procedit, quo gloriari possimus, ut meritò pro omni mali fonte id reputes. O Fons omnium bonorum, qui non minus restaurare potes, quòd corruptum est, quàm creare de novo; crea in me spiritum novum, qui restauret animæ meæ bona, quæ perdidisti. Nisi enim tu id facias, quid in eam boni intrabit? Tu vixisti inter homines, & studuisti curare illorum vitia: exhibuisti te speculum omnis perfectionis: nihil omisisti, quòd ad eos erudiendos & illuminandos spectaret; & tamen invenisti eos tam perditos ac perverfos, tamque suffocatos virulentia malorum, oriunda ex corde humano, ut non modò bona tua rejicerent, sed etiam veritates, quas docebas, reputarent pro talibus, quales erant ipsimet. O Fili DEI vivi! adoro hanc mansuetudinem ac patientiam, quâ tolerasti tantam improbitatem cordis humani. Videor mihi quodammodo plus debere tibi, quòd volueris ita iniquè judicari, quàm quòd occidi. Quia ad occidendum potuit eos excæcare furor ac perturbatio, quâ inferrent tibi mortem, qualem optabas; sed nullâ diligentia & studio poterant invenire in tuis dictis & factis, quo decepti sic judicarent, ac malè de te sentirent: nec erat, quo excæcarentur, nisi propria malitia vilissimi animi, & mendacia, quæ tu aversaris tantopere.

In actionibus Domini nihil culpæ paripatuit.

III. Quæ bonitas est ista, quæ hoc tolerat! Ah mi Jesu! mundus adhuc nescit judicare de te, nisi secundum ea, quæ ipsemet agit. Nescit manducare cum suis, nisi inebriando se: ita non potest cogitare, quòd te fontem salutis divinæ demiseris ad manducandum cum peccatoribus, ut eos salvares. Ipse commercium habet cum diabolo, cui obedit vel servit; unde non potest cogitare de tua divina virtute, quòd, quæ ex tua bonitate præstas hominibus, facias sine auxilio satanæ. Quid videt in re, quòd talia de te sentiat? non audivit unquam verbum otiosum ex ore tuo: non vidit in modestia

modestia tua innocentissima ullam levitatem aut vanitatem: non reperit in tua doctrina quidquam, nisi divinum: non invenit in tuis miraculis ullam imposturam: nihil prorsus in te vidit, cuius esset reprehensioni affine: nihil desiderasti de rebus ipsius, nihil admisisti, neque procurasti. Cur igitur adeo malè sentit de te nisi quòd hanc injuriam voluisti ferre pro me? ò bone Iesu! Tua flagella, corona spinea, colaphi, crux tua, faciunt è latronibus cives celi, & sanant peccata tuorum tortorum: sed iniqua iudicia, quæ toleras, faciunt hos Iudices magis incurabiles, & occludunt omnè aditum luci tuæ, & excludunt ab eis omnem misericordiam. Sis benedictus in æternum, qui tuo tanto dispendio voluisti me consolari, quando similia patior; & ostendere, quantum cavere debeam ab hoc perverso corde humano.

IV. Ah mi Domine, Redemptor animæ meæ, & Salus istius cordis infirmi! Ecce me hîc ante misericordiam tuam conquerentem, & lamentantem ex intimis visceribus in auribus tuis. Tu dicis, quòd omnis inclinatio mea semper tendat in malum: & corda filiorum Adæ mihi confirmant, hoc adeo verum esse, quòd semper desiderent malum, ut etiam bona tua, quæ incurrunt in oculos eorum, non possint aspicere, nisi ut mala. Ah Deus meus, ah bonitas infinita! lego jam non venio ad bonitatem tuam, quia non possum fugere me ipsum, nisi saner per ipsam, quæ sola vim habet superandi tantam malitiam. Sanè hodiè que sum talis; quod mihi prohibes, iudico bonum; habeo pro vicia, quod occidit; pro solatio, quod me sejungit à te; reputo legem tuam pro gravi, tuam conversationem pro tristi; dimittere peccata pro molesto; committere verò pro jucundo; occupari semper tecum, pro fastidio; consumere vitam, in vanitate pro refrigerio; tuas delicias pro nausea, corporales autem pro refocillatione. Et quod pejus est: celi per tuam fidem credam contraria, sequor tamen iudicium terrenum, quod semper deorsum me trahit. Quando, Deus meus me liberabis ab hoc? quid est in me, quod non semper crurat in malum? ipsa bona, quæ mihi largiris, iudico tam malignè, ut, si ea modò mihi dedisses, non esses qui es: nam à misericordia tua, sumo ansam iudicandi, quòd me possim effundere in plura pecca-

*Malignitas
cordis hu-
mani.*

ta: à tua patientia, quòd emendationem securè possim differre: à tua pietate, quòd salvari possim, & placere tibi, vivendo ut libet cogito in corde meo, posse convenire tuum cibum divinum cum his meis abominationibus: censeo, tuam justitiam leni brachio perfricturam peccata mea, & sine emendatione condonaturum: omnia in me sunt inordinatus affectus, & perversum iudicium. Extende, Domine, & ò mi bone Jesu! hanc bonitatem, qua me nunc toleras, ut me cures etiam, sicut est opus.

Non possumus iudicari tam mali, quam Deus videt nos esse.

V. Bene vides, Domine, me esse tam infirmum, ut profano me habeam, & glorier qualicumque scintilla boni, ac virtutis, quam interdum mihi das habere vel concupiscere. Volo ab hominibus aliter aestimari, quàm sim; nec fero iudicari finistrè, cum fieri non possit, ut pro tam malo ducant homines, quàm tu vides me esse. Sana, Domine, hæc ulcera mea tua virtute, fac ut levem oculos meos ad te, & illumina eos, ut videant in te, quod habeo in te; & in me, quod displicet tibi in me. Non sinas me ampliùs decipi in iudicio rerum; sed fac, ut iudicem de illis prout sunt; ac de me, prout revera promereor; de te verò DEUS meus ita, ut aestimem, desiderem, & amplectar te, velut meum verum Dominum, iudicem, Patrem, & omne bonum. Reforma, Domine, vires istius animæ; quandoquidem eas propter te creásti: munda cor meum, quandoquidem vis, ut hoc tibi præcipuè præbeam. Abundet in me tua misericordia, faciendo ex hoc altissimo malorum pelago, domum & habitationem tui divini Spiritus: & quia sum semper inclinatus ad venenum, quod me à te separat, occidit ac fugat à te; veni tu ad m, ac præsentia tua errores hujus creaturæ emenda.

Humana iudicia curare superbia.

VI. Una ex præcipuis illusionibus, quæ oriuntur à superbia mea, est, quòd nimium curem humana de me iudicia. Nam tu, DEUS meus, optimè scis, quòd ea non ita sentirem, si non magni facerem ab aliis laudari, quæ facio. Quanta verò sit hæc vanitas, tu nôssi humillime Jesu; quantum noceat mihi, tu intelligis. Quid mihi facere possunt hominum iudicia? Ego in rei veritate sum talis, qualis iudicor à te: laudibus illorum non fio melior, nec pejor eorum vituperiis: quando nullus eorum est ita pervers-

perversus, ut tantum mali de me judicare possit, quantum nasci posset ex hoc miserabili corde. Et si omnes creaturæ convenirent ad me condemnandum de malis, quæ contra te facio, non possent ea justa lance pensare: quia scædiora & magis abominanda sunt, quàm ipsæ possent perpendere. Quid igitur queror? O mi justissime Judex! ego queror, homines queri de me: in omnibus, quæ facio, cogito, quid judicaturi sint homines: omnia verba trutino, ut placeam illis: vellémque omnium affectus & judicia conjungere, ne ullus discrepet, aut sequiùs de meis rebus judicet. O misera vanitas! quantum orationis adimit mihi? quomodo occupat meum cerebrum? quomodo contristat? quot cogitationibus implet, tibi DEUS, non gratis? quantò maior autem vanitas est illa, quòd mihi complaceo, cùm illis videor bene fecisse; cùm audio, mea conversatione esse contentos; cùm desidero nòsse, quid de me sentiant, non ut emendem aliquod erratum; sed tantùm, ut satisfaciam mihi met ipsi? O quàm purus est ille Spiritus, qui negligit hæc omnia, nec vult aliquid eorum audire.

VII. O piissime Curator animæ! rape ad te omnem meum sensum, cogitationem & intentionem: miserere cordis mei tam dissipati. Satisfacere tibi, Deus, animæ meæ, grave non est; quia facile acquiescis, & bonitatem tuam accommodas ei, quod possum ac scio. In his, quæ meam salutem concernunt, manifestasti mihi voluntatem tuam, ne errem: in aliis, quæ tanti non sunt, ut sit opus certos esse de tua voluntate, contentus es bona intentione, ac bono desiderio, quamvis tuæ voluntati non ad unguem conveniat. Cùm labi me vides, sustines & adjuvas ad resurgendum: neque unquam coram te sum tam malus, quin pietas tua inveniat rationem mihi favendi. Tecum, Deus meus, semper bene procedo; sed hominibus, qui parùm intelligunt, & judicant ex affectu ac diversissima inclinatione, quomodo possum satisfacere? sine consideratione approbant, improbant quidlibet. Unus vult me pati, quod alter vult me ulcisci: unus habet me pro humili, alter pro simulatore: unus pro homine nauci, alius pro circumspecto: & sic omnia temerè judicant absque fundamento. Si verò etiam satisfacerem eis, quid facerem lucri? quid prodesset hoc animæ meæ?

VIII.

*Deo facile
est satisfacere.*

VIII. O mi Creator ac divine Magister, infinitas tibi gratias ago pro amore, quo me voluisti solutum omnibus istis curis, omnes meas cogitationes & obligationes conferre in hoc unum, ut te amem, tibi que serviam toto corde. Si obligarer ad non offendendum quemquam, sed satisfaciendum omnibus, fuisset impossibile facere tuam voluntatem, & non peccare in homines. Univergo tecum has dispersiones Israël: aufer ab isto corde æstimationem judicorum hominum, sive bona, sive mala sint; ne ulla res extra te illud attrahat sibi. Non finas me velle satisfacere mundo, cui tu nunquam satisfacisti; neque audire judicia ejus, qui nunquam judicavit bene de te. Tibi soli cupio satisfacere; tibi offero omnia interiora & exteriora mea. Viva semper sit in corde meo divina tua præsentia; eleva semper ad te spiritum meum; ut avulsus ab omni eo, quod non potest implere me tuo amore, vivam semper in, te de te loquar, de te cogitem, ad te aspirem, in te quiescat cor meum, o mi bone Jesu, mi Judex æquissime, mi amice piissime, mi suavissime Redemptor & Salvator!

O Mater Dei, plena gratiâ, & Domino, qui semper est tecum, quàm magna ac dives fuisti in oculis Dei Domini nostri, & quàm ignota mundo! Per illa vincula puri amoris, quibus unita fuisti semper Deo, Domino, Sponso, Filio ac divino thesauro tuo, impetra mihi, ut sibi cor meum simplici & sancta intentione ac puro amore in omnibus rebus adstringat, ne unquam ab ulla creatura trahatur. Curia cælestis, gratissima Domino, ac Iudici divino, sed mundo non cognita neque accepta; conjicite inter hæc vestra bona cogitationem in me pauperem, ut occupatus vobiscum, non possim perverti rebus vitæ istius. Amen.

ÆRUMNA XXI.

Murmurationes.

I.

*Murmura-
tio proles
mali judi-
cii.*



Malis judiciis plerumque murmuraciones nascuntur: quas quàm grave sit pati, ex eo cognoscitur, quòd alias hujus vitæ molestias mitiget assuetudo; hæc autem quò diuturnior, eò intolerabilior fiat. Est murmuratio Carnifex & Licetor mali judicii; quia